

EXPUNERE DE MOTIVE

Antiromânismul este considerat ca fiind percepția referitoare la români exprimată ca ură împotriva acestora, precum și manifestările verbale sau fizice, motivate de ură împotriva românilor, îndreptate împotriva românilor sau a ne-românilor, a proprietăților românilor, a instituțiilor comunităților românești sau a lăcașurilor de cult ale românilor.

”Identitatea este ceva de care nu poți scăpa. Te naști român sau englez, sau francez, sau sârb, sau ungar, ca și cum te-ai naște de culoare sau alb, ori înalt sau scund. Identitatea nu este neapărat ceva de rău sau de bine, este pur și simplu un dat/o fatalitate. Irevocabilă. A încerca să nu mai fii român este ca și cum ai încerca să nu mai fii de culoarea cu care te-ai născut. Poți, evident, să asimilezi cultura și civilizația altui popor, poți să-ți vopsești părul și pielea în ce culoare vrei, dar nu poți să-ți răzuiești propria identitate, pentru că aceasta nu este un strat decopertabil, ci o structură genetică.

Emil Cioran a încercat să nu mai fie român, a devenit chiar cel mai mare stilist al limbii franceze, a refuzat să mai vorbească limba română sau să mai revină vreodată în țara natală, dar în ultimul an de viață, bolnav fiind de Alzheimer, a uitat... limba franceză.

A fi european sau cetățean al Universului este o abstracție în care nu te poți plasa nemijlocit. Ești european pentru că te-ai născut în Europa. Dar te-ai născut într-un loc ANUME din Europa, într-o casă concretă, dintr-o țară concretă, din niște părinți concreți, de la care ai învățat o limbă concretă. Shakespeare este un scriitor universal pentru că a fost englez. Goethe, pentru că a fost german. Brâncuși este cel mai mare sculptor modern al lumii pentru că a avut inteligența, instinctul sau genialitatea de a rămâne, din punct de vedere etnic, român. Și-a asumat această etnicitate.

Putem merge mai departe, comparând renunțarea la identitate cu lobotomia, spălarea creierului prin intervenții din afară. În cazul de față, avem de-a face cu o lobotomie fără bisturiu, doar prin „toxine” informaționale. Și e vorba de o lobotomie în masă, printr-un asediu uriaș, fără precedent, concentrat și concertat. Efectele sunt cele pe care le constatăm astăzi, în jurul nostru.

Toate acestea constituie o explicație, nu și o scuză. Chiar dacă abia acum, în aceste condiții, capătă sens cu adevărat cuvintele lui Grigore Vieru: „*Ca să fii român, trebuie să poți*”. Iar ca să poți, ai nevoie de cel puțin trei lucruri: voință, știință și conștiință.

Există, așadar, un transnaționalism voluntar, axat pe absența conștiinței identitare. Este, cum spuneam, o opțiune politică corectă, dacă nu se poziționează, ca alternativă unică și universală, împotriva naționalismului funciar.

Numai că lucrurile nu stau deloc „politică corect”. Nicolae Iorga sesiza, încă din 1935, apariția unui nou tip de om universal, „omul de nicăieri”: „*Se creează acum, pentru o lume neorganică, un tip de om universal, omul care e de nicăieri și de peste tot, omul în afară de tradiție, înstrăinat de mediul în care a trăit*”. (Nicolae Iorga, „*Ideii asupra problemelor actuale*”, Editura Cugetarea, București, 1935).

Acest tip de om universal este, de fapt, așa cum îl definea Nichita Stănescu, un copac fără rădăcini, „un copac pe roți”. El poate fi o apariție, dar nu un reper. Este omul cosmopolit al lui Eminescu (globalistul de azi), „care substituie, pretutindenea și pururea, în locul noțiunilor nație, țară, român, noțiunea om, de cetățean al universului”. Iar „cosmopolitismul este pretextul de a nu face nimic pentru dezvoltarea unei părți a omenirii, pentru că individul respectiv s'a însărcinat de a nu lucra nimic pentru universul întreg” (Mihai Eminescu, „Influența austriacă asupra românilor din Principate”, Convorbiri literare, 1 august 1876).

Așa cum observa Brad Florescu într-un excelent eseu intitulat „Arma secretă a României”, noi nu suntem o țară puternică nici militar, nici economic. Am fost amplasați geografic și prin destin istoric la intersecția marilor imperii (europene și asiatice), ceea ce ne-a condamnat la o defensivă permanentă și la o diplomatie acrobatică. Supraviețuirea noastră ca popor sau ca neam s-a datorat unei robusteți mentale susținute de un arsenal de valori și simboluri comune: limbă, artă, repere istorice, credințe, instituții, concepte și personalități recunoscute.

Acest arsenal mental a făcut ca, atât pe pe câmpul de luptă, cât și în afara lui, să putem rezista unor forțe copleșitoare, fie că a fost vorba despre Imperiul roman, austro-ungar, otoman, de Germania nazistă sau de Uniunea Sovietică. Generații întregi de români au pierit în luptă sau în pușcării politice, ori au suferit atrocități, persecuții și privațiuni pe care toți cei care au făcut școala după 1990 nu le știu și nici nu le cred. Și nici nu vor să le știe, sensul acestor sacrificii fiind, pentru ei, un detaliu primitiv și anacronic. Deși, dacă ar înțelege amploarea performanței istorice de a nu fi dispărut ca nație în acest context, de a nu fi fost asimilați sau dizolvați în alte popoare, poate ar tresări în ei măcar sentimentul de admirație. Dar, pur și simplu, NU CRED. Și nici nu au substratul mental de a interacționa cu Bogdan Petriceicu Hasdeu, de exemplu, care spunea că naționalismul este pentru un popor ceea ce este originalitatea pentru un individ.

Aceste considerații nu se referă la o majoritate absolută, ci la una statistică. Și nu este neapărat vina celor în cauză. Sau nu este în totalitate vina lor. Sunt victimele unui context generat artificial, prin haosul din educație, prin pomparea în spațiul public a ideilor globaliste opuse reperelor identitare (și demonizarea acestora din urmă), prin promovarea non-modelelor și a pseudovalorilor, prin „monstruoasa coaliție” împotriva meritocrației.

Mai există două categorii de români „pierduți”: cei cărora le este rușine că sunt români și cei care se urăsc pe sine pentru că sunt români. Se urăsc însă nu direct, ci pe ocolite, extrăgându-se din sistem. Ei denigrează vehement și furibund tot ce este românesc: originea, istoria, tradiția, valorile, biserica, strămoșii, Miorița și chiar pe Mihai Eminescu. Este, la prima vedere, ceva de neînțeles în această atitudine schizoidă, care duce, în ultimă instanță, la desființarea propriei individualități. Însă, la o analiză mai atentă, explicația există: toate nedreptățile, frustrările, dezamăgirea, indignarea survenite în urma prăbușirii orizontului de așteptare al românului revoltat, ricoșează, de la cei care au provocat dezamăgirea (în speță, oamenii politici din 1990 încoace), spre toți ceilalți care, ca și el, sunt dezamăgiți. Are loc un fel de transfer al ticăloșiei de la călăi la victime. Totul și toți devin culpabili și complici la haosul și marasmul în care trăim, la corupția sistemului, la hoția generalizată. În concluzie, toți suntem vinovați, pentru că suntem români. Toți, cu excepția celui în cauză.

Aceste două categorii sunt, și ele, victimele aceluiasi context creat artificial, al aceluiasi haos impecabil organizat, care a dus la depopularea României și la transformarea indivizilor în proprii lor dușmani.

Revin, ca o concluzie, la excelentul articol al lui Brad Florescu: „*Ceea ce se întâmplă astăzi cu România - spune el - are toate datele unui război psihologic care-și propune dezarmarea mentală a cetățenilor. Tot eșafodajul defensiv, tot arsenalul intangibil care ne-a permis să rezistăm celor mai brutale invazii, se află, de la o vreme, sub un asediu violent. Se trage cu artileria, se aruncă bombe, se infiltrează agenți și commando-uri în această structură. Acțiunile sunt evidente. N-aș putea spune dacă este un atac consolidat din partea unei singure forțe, o luptă între puteri alogene antagonice sau un terorism băștinaș, cert este că, în special de prin 2008, ofensiva s-a întezit iar cazemata începe să se zgâlțâie*”.

În aceste condiții, resurecția naționalismului devine o consecință logică. De fapt, nici măcar nu este o resurecție. E o manifestare organică naturală, provocată de agresiunea aceluiasi context creat artificial. Iar gradul de manifestare a naționalismului este determinat de amploarea agresiunii care se exercită asupra lui. Este o reacție în oglindă. În condiții obișnuite, existența naționalismului este insesizabilă, ca funcționarea unui organism sănătos. În momentul în care un virus sau o boală (am numit prin aceasta agresiunea, atacul) au pătruns în organism, acesta intră în stare de luptă și face febră. Dar această febră nu reprezintă boala în sine, care ar trebui tratată, ci efectul luptei organismului cu boala. Boala este, în cazul de față, agresiunea globalismului asupra memoriei identitare. Cei care o instrumentează și-au însușit bine lecția lui Milan Kundera: „*Dacă vrei să ucizi un popor, suprimă-i memoria*”.

„*Toți stăpânii noștri s-au plâns de noi și au încercat să ne inoculeze îndoială și rușine pentru ceea ce suntem. Asta fac și acum. Eu n-o să-i ajut. Nu-i ajuta nici tu. Dacă nu pentru noi, măcar pentru cei care vin după. Se nasc copii minunați în România*” (Brad Florescu).

Maniera în care sunt contestate unele abordări în materie de istorie și arheologie, anume cele care minimizează/denigrează importanța istorică a tracilor sau, și mai „rău”, a dacilor, sunt de-a dreptul iritante și jignitoare. Există și unele aberații și exagerări cu privire la aceste descoperiri istorice, printre argumentele care susțin identitatea tracă sau daco-getică a culturii noastre și a multor altor culturi dar, până acum, nu au fost prezentate contraargumente științifice sau probe, ci doar referințe la alte teorii, calificative, ironii, sarcasme, bășcălii. Ar trebui întrebați toți anti-tracomani de ce sunt atâtea statui de daci în lume, sculptate de învingători, prezentându-i pe aceștia semeți, demni, frumoși, statui mai înalte decât cele ale imperatorului (ceea ce era permis doar zeităților). A răspuns însă, deja, un doctor în istoria artelor, pe nume Leonard Velcescu, prin lucrarea sa „*Les Daces dans la sculpture romaine - Étude d'iconographie antique*”, cu care și-a luat doctoratul la Sorbona, în 2000. O fi și el vreun tracoman...

Inventarul *grosso modo* al „impostorilor” traco-dacomani, menționați și caracterizați de contestatarii lor, include următoarele nume: Mihail Kogălniceanu, Cezar Bolliac, Mihai Eminescu, Bogdan Petriceicu Hasdeu, Nicolae Densușianu, Mircea Eliade, Vasile Lovinescu, Romulus Vulcănescu, Al. Brătescu-Voinești, Edgar Papu, ca să-i menționăm pe cei mai importanți. Unii, în perspectiva contestatarilor, erau niște exaltați (Kogălniceanu, Bolliac, Densușianu, Eminescu), alții - doar „colaboraționiști” ai dacismului (Eliade, Lovinescu, Vulcănescu), unul era falsificator

notoriu al plăcuțelor de plumb de la Sinaia (Hasdeu), altul era protocronist „fundamentalist” (Edgar Papu) etc., iar Brătescu-Voinești - un fantezist care susținea că romanii au fost urmașii tracilor...

Aceasta din urmă, la o adică, stă în picioare chiar de la prima vedere, dacă dăm crezare legendei întemeierii Romei, cu cei doi frați crescuți de lupoaică, descendenți ai lui Eneas, eroul troian (Troia fiind, se știe, o cetate tracă, iar lupoaica/lupul un simbol tragic)...

La lista de mai sus îi putem adăuga și pe istoricii Procopius din Cesarea, Flavius Aurelius Cassiodor, Flavius Iordanes, Carolus Lundius și Carlo Troia care susțin, nici mai mult, nici mai puțin, că goții sunt descendenții geților, iar Zamolxe ar fi legislatorul lor suprem.

Trecând peste faptul că, adevărată sau nu, teoria lui Carolus Lundius relevă, în cel mai rău caz, nevoia goților de a-și construi o ascendență ilustră (ca și romanii, care au simțit nevoia de a se trage dintr-un erou troian, ceea ce înseamnă că tracii aveau un prestigiu uriaș în epocă), este interesantă reacția noastră (a unora dintre noi) de respingere a oricărei tentative de recuperare a demnității naționale prin recurs la origine, pe motiv că falsificăm istoria. Cazul cu tăblițele de la Tărtăria este aproape notoriu. Suntem singurii care contestă vechimea lor și concluzia istorică implicită, de mărturie a celei mai vechi scrieri de pe pământ.

Referitor la această speță, savantul german Harald Haarmann, expert mondial în istorie culturală, arheomitologie, istoria scrisului, evoluția limbii și istoria religiilor, autor a 40 de cărți traduse în diverse limbi de circulație internațională, editor și coeditor a 20 de antologii, declara recent: „*Tăblițele de la Tărtăria reprezintă o scriere. Aceasta are o vechime de peste 7.500 de ani. Pe vremea aceea, sumerienii nici nu știau că vor deveni sumerienii*”.

Ba mai vine și Miceal Ledwith, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, care afirma, textual și ritos, în direct, la TVR Cluj, că „*nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească*”.

Deci aceștia ar fi, în mare, principalii vinovați de „malpraxis istoric” iar toți „enoriașii” care le iau în serios teoriile sunt niște retardați semidocti sau sfertodocti. În privința contestatelor lor, aceștia nu prea au nici nume, nici referințe de calibrul celor contestați.

Și, în timp ce noi băgăm adevărul sub preș, ca pe un gunoi, teoria “spațiului vid” din "**Romänische Studien**" a lui Eduard Robert Rösler (1871) se bucură de circulație și de credibilitate în toată Europa și chiar în lume, deși este un studiu pueril și aberant, care contrazice cele mai elementare cunoștințe de istorie... Cei care se iau de piept cu “tracomani” ar putea dovedi aceeași osârdie în a-l pune la punct pe Rösler, dacă sunt atât de grijulii cu istoria noastră... Și dacă nu sunt cumva röslerieni.

Din păcate, aceste manipulări istorice, care, abil, invocă și incriminează chiar manipularea, au efect în spațiul public, prin aplombul cu care mimează autoritatea, fără a răspunde punctual la vreuna din problemele sensibile atinse de “tracomani”. Și astfel fezandați, din jena de a cădea în capcana teoriei conspirației, acceptăm pe nemestecate chiar conspirația.

Poate că ar trebui să mutăm discuția din planul istoric în cel educațional. Nu știu dacă noi, românii, suntem buricul lumii, dar dacă avem cu ce să susținem asta, de ce să nu o facem? Hai să ne uităm în jur, să vedem cum fac alții: rușii, americanii, francezii, ungurii, evreii... Noi, de ce nu...? Răspunsul, după părerea mea, este: DE PROȘTI! Eu cred că e mult mai bine să li se spună copiilor, în școală, că sunt descendenții unui neam eroinic, mândru și civilizată, și să li se inducă o responsabilitate morală pe măsură, decât să li se impună ideea că suntem cu toții scursura Europei, ceea ce nu reclamă nicio responsabilitate. Pentru că, într-adevăr, nu e suficient să afirmi că ești cine ești, trebuie să și probezi asta, prin propriile fapte, prin propriile atitudini. Demnitatea, însă, se învață acasă și se dezvoltă la școală. ” – **Miron Manega.**

Edificator și mai actual ca niciodată este un articol al marelui scriitor **MIRCEA ELIADE** care menționează o problemă cu care ne confruntăm în zilele noastre, ducând către un antiromânism extrem:

”Nu cred că se află țară europeană cu atâția intelectuali cărora le e rușine de neamul lor.

A apărut, acum, de curând, o nouă modă printre tinerii intelectuali și scriitori; a nu mai fi români, a regreta că sunt români, a pune la îndoială existența unui specific național și chiar posibilitatea inteligenței creatoare a elementului românesc. Să ne înțelegem bine: tinerii aceștia nu depășesc naționalul pentru a simți și gândi valorile universale, ei nu spun: „nu mai sunt român, pentru că sunt înainte de toate om, și cuget numai prin acest criteriu universal și etern”.

Tinerii aceștia nu disprețuiesc românismul pentru că sunt comuniști, sau anarhiști, sau mai stiu eu ce sectă social universală. Nu. Ei pur și simplu, regretă că sunt români, și ar vrea să fie (o mărturisesc) orice altă nație de pe lume, chinezi, unguri, nemți, scandinavi, ruși, spanioli; orice, numai români nu.

S-au săturat până în gât de destinul acesta de a fi și a rămâne român. Și caută prin orice fel de argumentare (istorică, filosofică, literară) să demonstreze că românii sunt o rasă incapabilă de gândire, incapabilă de eroism, de probleme filosofice, de creație artistică, și așa mai departe. Unul dintre ei se îndoiește atât de mult de realitatea unui neam românesc războinic, încât își propune să citească Istoria Imperiului Otoman a lui Hammer, ca să verifice dacă într-adevăr s-au luptat vreodată românii cu turcii, și i-au învins! Altul crede că orice creier care contează în istoria și cultura „românească” nu e de origine română: Cantemir, Kogălniceanu, Eminescu, Hașdeu, Conta, Maioreșcu, Iorga, Pârvan etc. etc. – toți, dar absolut toți sunt streini.

Sunt slavi, evrei, armeni, nemți, orice; dar nu pot fi români, românii nu pot crea, nu pot judeca; românii sunt deștepți, sunt șmecheri, dar nu sunt nici gânditori, nici creatori.

Dacă le pronunți vreun nume despre care se știe sigur că e românesc, au alte argumente.

Este din Oltenia? Sânge sârbesc. Este din Moldova? Moldova întreagă este slavizată. Din Transilvania? Sânge unguresc. Cunosc câțiva moldoveni care spun cu mândrie: am sânge grecesc, sau: „strămoșu-meu a fost rus”. Singura lor șansă de a fi oameni adevărați este de a-și dovedi că originea lor nu este curat românească.

Nu cred că se află țară europeană în care să existe atâția intelectuali cărora să le fie rușine de neamul lor, să-i caute cu atâta frenezie defectele, să-și bată joc de trecutul lui și să mărturisească în gura mare, că ar prefera să aparțină, prin naștere, altei țări.

Toți tinerii aceștia au de făcut obiecții neamului românesc. Mai întâi, spun ei, românii sunt deștepți și asta îi împiedică să aibă drame interioare, să cunoască profunzimile sufletului omenesc; îi împiedică să aibă probleme. Cine nu are probleme sufletești, cine nu capătă insomnii din cauza meditațiilor și agoniilor, cine nu e în pragul nebuniei și al sinuciderii, cine nu ajunge pentru zece ani neurastenic, cine nu uită: „Neant! Agonia! Zădărnicia!”, cine nu se dă cu capul de pereți ca să afle „autenticitatea”, „spiritualitatea” și „viața interioară” acela nu poate fi om, nu poate cunoaște valorile vieții și ale culturii, nu poate crea nimic.

Românii sunt deștepți – ce oroare! Unde poate duce deșteptăciunea? La ce-ți folosește faptul că poți cunoaște, superficial realitatea – când îți lipsește facultatea de a imagina probleme, îți lipsește boala prin care poți întrezări moartea și existența, îți lipsesc înseși elementele dramei lăuntrice?

Tinerii aceștia sunt supărați pe neamul românesc pentru că românii nu au drame, nu au conflicte și nu se sinucid din disperare metafizică. Tinerii au descoperit o întreagă literatură europeană de metafizică și etică a disperării. Și pentru că disperarea este un sentiment necunoscut românului (care a rămas, în pofida atâtor erezii și culturalizări, drept credincios Bisericii Răsăritene), tinerii intelectuali au dedus stupiditatea iremediabilă a acestui neam. Tot ce nu se găsește în Pascal, în Nietzsche, în Dostoievski și Heidegger – și toate aceste genii au elaborat o gândire impenetrabilă structurii gândirii românești – tot ce nu se găsește în nebunia unui biet om din Germania, în viziunile unui rus și în meditațiile unui catolic în veșnică îndoială nu înseamnă nimic, nu are valoare filosofică, nu are valoare umană.

Alimentați de lecturi europene, mimând drame europene, voind cu orice preț o spiritualitate care să se asemene chiar numai exterior cu spiritualitatea occidentală sau rusă – tinerii n-au înțeles nimic din geniul acestui popor românesc, bântuit de atâtea păcate, având nenumărate lipsuri, dar strălucind totuși cu o inteligență și o simțire proprii. Tinerii au reacționat împotriva curentului de acum zece-doisprezece ani, pornit de la „Gândirea” și „Ideea europeană” (Pârvan, Lucian Blaga, Nae Ionescu, Nichifor Crainic; publicațiile lui N. Iorga) care proclamase „autohtonismul”, „specificul etnic”, în artă și în gândire și încercase cea dintâi filosofie ortodoxă prin crearea tipologiei românești.

Cauzele acestei reacțiuni (care a început prin a fi pur spirituală, pentru a ajunge în deplin nihilism, negație a istoriei, relativism în cultură, disoluția conceptelor critice etc.) sunt mult prea interesante și prea aproape de noi ca să ne încumetăm să le discutăm în acest articol. Dealtfel, nici n-am încercat azi să cercetăm întreg fenomenul „a nu mai fi român”, ci numai să denunțăm câteva din aberațiile ultimei mode intelectuale.

Acei care disperează de destinul de a se fi născut români, judecă strâmb meritele și defectele poporului. Ei vor problematică, îndoială, eroism – iar poporului român îi e cu totul străină îndoiala și despre eroi are o concepție cu totul familiară. Pentru un tânăr intelectual credința și îndoiala au valoare filosofică, deschid căile meditației prin „probleme”; pentru un

țăran român, nu există îndoială, el crede firesc („așa cum curg apele, sau cresc florile”), fără „probleme” (țăranul român este realist; vezi colecțiile de proverbe, ca să înțelegi cum a reacționat el contra încercărilor de idealism, de criticism, aduse de popoarele cu care a intrat în legătură).

Intelectualii au despre eroi o concepție morală sau magică; și într-un caz, și în altul, ei judecă individualist, iar la limită, demoniac. Am arătat altădată ce cred românii despre eroii neamului; ceea ce cred și despre personagiile biblice și apostolice, că trăiesc într-un rai ca un plai românesc, că gândesc la nevoile lor, familiale, ca și în viață, coboară pe pământ în ceasuri grele, stau de vorbă cu oamenii într-un limbaj familiar etc. Eroii, așa cum sunt înțeleși de popor, și eroii, așa cum sunt închipuiți de intelectualii tineri – nu au nimic – de-a face între ei. Unii au un eroism pe care li-l dă viața asociată, ceilalți concep un eroism etic, de probleme, de drame și conflicte.

Apoi, tinerii intelectuali judecă totdeauna un popor prin ce creează, nu-l judecă prin ceea ce este, prin supraviețuirea lui. A „crea” este o concepție individualistă; a fi așa cum a lăsat Dumnezeu, este adevărata axă a „spiritualității” poporului. În concepția poporului, nimic nu se creează, nimic nu se face; lucrurile vin și pleacă, lucrurile se întâmplă. Dar aceasta este o problemă prea complicată pentru a o rezolva aici. Este adevărat că poporul românesc suferă de multe păcate, este adevărat că ne lipsesc multe axe – dar aceasta e condiția noastră umană, acestea sunt posibilitățile noastre de a atinge universalitatea. Putem pleca de la ele, sau le putem ignora, pur și simplu. Dar nu e nici cavaleresc, nici eficace – să ne fie rușine că ne-am născut români, numai pentru simplul motiv că nu găsim în valențele românești ceea ce vrea Chestov sau Dostoiewski. - (Preluare din Vreamea, an VI, nr. 304 din 10 Septembrie 1933)

Poate cea mai elocventă dovadă de antiromânism este menționată de chiar un etnic minoritar maghiar, **preotul Nagy Attila**, care se luptă cu înverșunare să deschidă ochii conaționalilor săi cu privire la problemele pe care segregarea impusă politic între secui, maghiari și români le generează și mai ales, cu privire la crimele împotriva românilor în propria lor țară. ”Cred că, după '89, noi, secuii și ungurii, trebuia să începem o altă era, în România: cea a loialității față de Statul Român, pe care încă n-am acceptat-o după Trianon. Ar trebui să începem prin a recunoaște public și a cere iertare pentru crimelor noastre față de români! Cred că un astfel de gest ar fi însemnat o împăcare istorică între două neamuri și ar însemna începutul integrării noastre, adevărate, în România. O integrare adevărată, fără izolationisme și separatisme, pe care încă n-am făcut-o!

Guvernul maghiar anterior guvernului Orban a făcut un gest frumos față de România, când a acceptat ca ziua de 1 Decembrie să fie sărbătorită, la Budapesta, într-un teatru renumit. Guvernul Orban însă, ajuns la putere, a interzis acest lucru! Și nu numai atât, el a declanșat și o retorică intensă antiromânească, revizionistă! Să nu uităm însă că Orban este aliatul lui Putin, deci nu trebuie ca noi, secuii și ungurii, să cădem în capcana revizionismelor. Trebuie să fim loiali Statului Român, căci revizionismul servește unei cauze străine, nu cauzei noastre comune! Nu vom câștiga nimic prin revizionism, istoria ne-a arătat-o! Ocupația, administrația horthysta, i-a discriminat pe secui, chiar în secuime! Ungurii sunt cei care ne-au furat identitatea noastră secuiască, asimilând-

o cultural în maghiarime, în timp ce, în cea mai mare parte a istoriei noastre, ne-au asuprit! Viitorul nostru, dacă va fi, va fi comun. Dacă nu - nu va fi!

Merită reținută, în legătură cu frustrarea istorică a maghiarimii, afirmația lui Eugen Drewermann, teolog romano-catolic și psiholog jungian, care zicea că, dacă cineva devine frustrat, în urma unui eveniment oarecare, înseamnă că era și înainte! O identitate problematică, precum cea a maghiarimii, nu se vindecă prin imagini neverosimile, cum e imaginea Ungariei Mari, și prin dureri/frustrări legate de această imagine, de dispariția ei, imagine care niciodată nu s-ar mai putea reface! O frustrare nu se vindecă niciodată prin confruntare dușmănoasă cu mediul, cum cred naționaliștii maghiari! Și nu reprezintă o apărare a identității, a cărei problemă este boala în sine! Această confruntare nu poate genera decât tensiuni! **Din păcate așa se întâmplă în județul Covasna, prin primarul orașului Sfântu Gheorghe, Antal Árpád András, pentru care Ziua Națională a României reprezintă în fiecare an prilejul de a provoca tensiuni interetnice!**

Cred că de alt comportament avem nevoie noi, secuii și ungurii, în România, față de istorie, față de prezent, comportament care ar putea decide viitorul nostru comun în bună înțelegere! Chiar un sociolog secuie, Magyari Nándor László, profesor la Universitatea Babeș-Bolyai, scria, că „*în loc să plângem pentru Triannon și pentru ceea ce i-a urmat, ar trebui să ne confruntăm cu ceea ce au simțit românii înainte de Trianon, adăugând la asta și suferințele românilor în timpul ocupației horthyste în Nordul Ardealului*”! Problema maghiarimii, sursa frustrărilor ei, este neputință integrării, în conștiința națională, a părții întunecate a neamului maghiar! Avea dreptate scriitorul evreu Kertész Imre, care zicea că „*maghiarimea este frustrată din cauza că n-a conștientizat niciodată atrocitățile sale comise în istorie față de alte neamuri, adică n-a avut curajul de a se confrunța cu propria istorie*”! Lipsa curajului duce totdeauna la frustrare și la idealizarea iluzorie a eroismului neamului!” - NAGY ATTILA, „**MEDITAȚIILE UNUI SECUI. Noi, secuii și ungurii, ar trebui să începem prin a cere iertare pentru crimele noastre față de români!**”

NAGY ATTILA

MEDITAȚIILE UNUI SECUI. Nu înțeleg de ce voi, românii, vă lăsați pradă șantajului politic al UDMR-ului

”Mesajul ascuns și neascuns al drapelului secuiesc, față de români, este neacceptarea autorității Statului Român, ceea ce, după mine, este inacceptabil. Un articol despre autonomie, postat pe blogul ortodox Război întru Cuvânt, exprimă foarte clar esența cererii de autonomie a secuilor: a trăi fără români, în mijlocul României! Ceea ce este inadmisibil, după jertfele seculare ale românilor pentru Ardeal. Din această cauză mă mir și nu găsesc cuvinte, cum de-ați luptat, voi, românii, pentru Ardeal iar acum vă lăsați pradă șantajului politic al UDMR-ului.”

În sens spiritual, trăim în era dezmembrării, a împrăstierii, a haosului, care se manifestă în așa-zisa diversitate sau multiculturalism și care are la bază un fals comportament al omului exteriorizat: așa numita toleranță. Viața, redusă la exterioritate, fără fondul ontologic al vieții, naște indiferență. Unde sunt mai multe autorități autonome, mai multe semne ale autorității, apare indiferența față de autoritate și față de însemnele sale. Dar stăpânii noi ai lumii au de câștigat de pe urma indiferenței. Omul rămâne cu nevoia de ontologic, de autoritate autentică, pentru că se simte nesigur în interior. Și astfel, prin această nesiguranță, el cade pradă falselor idei ale lumii noi.

Și veți vedea, căci deja i-am întâlnit, vor apărea și români „noi” - ca lumea și stăpânii ei - care zic că pe ei nu-i deranjează ziua de 15 martie, nici drapelul secuteșc, nici autonomia. Pe ei nu-i deranjează pentru că au devenit indiferenți față de propria lor identitate și arată cât de relaxați sunt. Iar relaxarea devine un fel de atitudine socială. Dar această relaxare este periculoasă, pentru că n-are fond în sine, este un gol iar golul trebuie umplut.

Aici intră în scenă noii stăpâni ai lumii, care vor umple acest gol - o fac deja - prin întregul arsenal al doctrinei consumiste.”

”Așa cum se știe, în prima jumătate a anului 2017, Ministerul Culturii a derulat un concurs de selecție a unui logo pentru Centenar, iar între 23 și 31 august populația a putut alege între cele 13 propuneri care au ajuns în finală. Ceea ce este incredibil și de neacceptat în acest demers este faptul că recomandarea făcută de Ministerul Culturii și IDENTITĂȚII NAȚIONALE către agențiile de publicitate care au venit cu propunerile de logo a fost următoarea: „Fără hărți, fără să folosim în comunicare «România Mare», fără să ne poziționăm teritorial“! Este posibilă această indicație? Din partea Ministerul Culturii și IDENTITĂȚII NAȚIONALE? Adică să ascundem exact ceea ce aniversăm, respectiv România Mare? Să ne mărginim la România mică, cea din granițele actuale? Păi hai să celebrăm atunci Tratatul Ribbentrop-Molotov, prin care am pierdut Basarabia și Bucovina, și să mutăm Ziua României de la 1 Decembrie 1918, la 23 august 1939! Așa ar fi politicește corect, nu? Deci este posibil ca Ministerul Culturii din guvernul României să vină cu o propunere atât de ticăloasă? Se vede treaba că e posibil și cred că există și o explicație. În antiteză cu Centenarul Unirii României, guvernul Ungariei are și el un proiect, „Trianon 100”, căruia i-a alocat 300 de milioane de euro. Bani sunt investiți în lobby extern intens, pe la marile cancelarii europene. Mesajul acestui lobby este, pe scurt, acela că Transilvania nu aparține de drept României, ci Ungariei, și că Tratatul de la Trianon le-a adus ungarilor un prejudiciu istoric imens, pe care Europa trebuie să-l repare. Urmarea? Cu excepția Poloniei, toate țările din Europa Centrală și de Vest au fost convinse în privința drepturilor istorice ale ungarilor asupra Transilvaniei.

Iar noi, ce facem? Serbări școlare, spectacole, cenecluri tematice, statui. Sunt bune și astea, nimic de zis, dar războiul declanșat de unguri se desfășoară în antecamera marilor puteri, care pentru guvernul României nu par să prezinte interes. E ca într-un război în care ești atacat la Carei

și tu te aperi la Vama Veche. Dar „noi suntem români”, nu? Ce ne pasă nouă că harta Europei se reconfigurează sub ochii noștri? De ce să contracarăm pretențiile maghiare printr-un lobby, poate nu de același rang propagandistic, dar măcar cu prezentarea, prin tipărituri, a istoriei reale, în aceleași locuri în care ungurii promovează o istorie falsă? Sunt, desigur, întrebări retorice cu răspuns inclus, căci am tristă bănuială a unor complicități guvernamentale și instituționale finanțate din afară. Și nu mă refer la instituțiile ca atare (Ministerul Culturii, de pildă), ci la reprezentanții acestora. Adică, pe șleau spus, cred că o parte din cele 300 de milioane de dolari, investiți de guvernul Ungariei în vasta operațiune „Trianon 100”, a ajuns și pe la „romunculii” din guvernul României. Pentru că nu cred că aici e vorba de o simplă incompetență managerială sau culturală. Nu cred că simpla incultură a făcut ca logo-ul câștigător („Hora”) să aibă culorile tricolorului puse invers. Mi-e teamă că lucrurile sunt mult mai grave și că în acest război imagologic câștigă numai cei care luptă, nu cei care au dreptate.” – Miron Manega.

”La 15 martie 2008, de Ziua Ungariei, o nouă provocare: drapelul României, Tricolorul, arborat pe clădirea Consiliului Județean Covasna (președinte Tamas Sandor) este coborât în bernă, în semn de doliu, concomitent cu refuzul amplasării steagului românesc pe unele clădiri ale statului român! La 31 martie 2008, nostalgicii revizionisti, iredentiști, șovini și extremiști, bolnavi la cap, aprobă stema, drapelul și fanionul secuiesc. Este vremea în care gândul autonomist le zboară spre acea „autonomie aritmetică” prin Partium (Bihor), Satu Mare, Arad, Sălaj, Bistrița-Năsăud, când sunt înălțate monumente non-grata ale „stăpânirii maghiare de 1.000 de ani în Ardeal”, când sunt înlocuite numele românești ale străzilor și bulevardelor cu denumiri maghiare, când se fac pelerinaje la Șumuleu-Ciuc, Ghimeș-Făget, cei din țara vecină fiind aduși cu un tren tras de o locomotivă cu stema Ungariei Mari, când apar, peste noapte, panourile provocatoare, pentru delimitarea așa-zisului Ținut Secuiesc, de la Chichiș și Aita Mare.

Toate acestea, pe timpul în care Tökés Lászlo clama: „Să obținem autonomia! Problema noastră este precum cea din Kosovo și a Tibetului!”. Auzi și nu-ți vine să crezi! Publicațiile de limbă maghiară „Haromszek”, „Europai Idő”, „Székely hirmondo”, „Harghita Nepe”, televiziunile și radiourile ungurești nu prididesc să ne înjure, să falsifice istoria, să ne provoace mereu. Atacuri mediatice, teorii revanșarde, deziderate autonomiste! Apar steagurile pe instituții ale statului român de la Sovata, Ghindari, Fântânele, Sărățeni, Miercurea Nirajului, Gălești, Acățari, din județul Mureș. Sunt organizate tabere pe la Tușnad și Gheorgheni, la care se discută despre revizuirea Tratatului de Pace de la Trianon (1920), despre o recosmetizare a imaginii criminalului de război – Wass Albert, sub tutela Plutonului „Wass Albert” al „Gărzii Maghiare”, cu pui în Ardeal, și a partidului „Jobbik” (președinte Vona Gabor), manifestări antiromânești ale „Mișcării de Tineret 64 de Comitate” (HVIM) sub bagheta dirijorală a lui Torocskai Lászlo, ale Tineretului Maghiar din Ardeal (EMI), ale altor grupuri cu caracter revizionist și iredentist, ale celor care, pe unde apucă, urlă ca apucații: „Să piară Trianonul!”. O zbatere surdă pentru o Transilvanie independentă, autonomă!

Pe străzile Clujului au demonstrat, acești apucați, cu însemne fasciste, naziste, chiar cu steagurile lui Arpad! Elucubrații autonomiste, la care, din păcate, au aderat și „bisericele istorice” maghiare, cu gândul la acea Regiune Autonomă Maghiară, de tristă amintire, la un imposibil așa-zis Ținut Secuiesc, cu instituții, parlament, guvern, poliție, armată, administrație proprii. Din păcate, din nou, guvernării români au uitat sau n-au luat în seamă discursurile autonomiste ale dușmanilor tradiționali, din 4 și 5 septembrie 2009, făcându-se că nu știu că „orice formă de autonomie teritorială, pe criterii etnice, conduce la discriminarea și marginalizarea românilor din zonă, lovind direct în păstrarea identității lor în propria țară”! Altă vinovată tăcere!

Așa s-a ajuns ca profesorii și elevii să fie alungați din Liceul „Bolyai”, ca acest Marko Bela, copia lui Lenin, să ne arunce în față cuvintele prin care noi, românii, să învățăm ungurește în propria țară, nu ei, ungurii, limba română, insultându-ne credința și bisericile ortodoxe, pe care el le vede „cu turlele în formă de ceapă”, cerând autoritar „înapoi pământul natal, patria de la 1918!”. Să te mai miri, oare, că la împlinirea celor 70 de ani de la Diktatul de la Viena, din 30 august 1940, pe străzile municipiului Miercurea Ciuc (printr-o autorizație dată de primarul Raduly Robert care, în postură de Hitler, declara că, de la prefect la femeia de serviciu, toți românii trebuie să cunoască limba maghiară!), fantoma lui Horthy Miklos se plimba, însoțită de husari călări, în uniforme cu fireturi?

Să te mai miri că se întâmplă atâtea în Ardealul nostru, atâta timp cât, cu ani în urmă, la Miercurea Nirajului, cândva localitate românească, înaltul ierarh Andrei Andreicuț, azi mitropolit al Clujului, Sătmarului și Maramureșului, și părintele protopop Nicolae Gheorghe Șincan erau insultați, de primar și câțiva consilieri, după care au fost profanate crucea și piatra, sfântite, de pe locul viitoareii biserici ortodoxe?” - CUVÂNTUL LIBER , LAZĂR LĂDARIU, ”Despre Romgaria și întoarcerea în Evul Mediu”

”ATO SUMI, soprană japoneză: „Cum să vorbesc eu despre țara mea, așa cum vorbiți voi despre țara voastră? Ar însemna să n-am respect pentru casa mea, pentru familia mea” - Pressone.ro (fragment), Titlu original: „Ato Sumi și românii”

Ato Sumi e o soprană japoneză de 33 de ani, colaboratoare permanentă a Operei Naționale Române din Cluj. Asta înseamnă că e plătită doar pentru aparițiile din spectacole. N-ar putea trăi doar cu acei bani, așa că muncește part-time pentru o firmă japoneză. Opera rămâne însă pe primul loc. Recent, ea a luat premiul întâi la concursul de romanțe "Poveste de toamnă" de la Baia Mare, interpretând Ciobănaș cu 300 de oi.

Vorbește românește cu accent ardelenesc și își marchează momentele de surpriză cu interjecția adoptată din maghiară: oioioioioi!

Spune că, pentru a putea face muzică, ar fi mers până la capătul lumii. Într-un fel, a și făcut-o în 2002, când a venit în România ca să continue, la Academia de Muzică "Gheorghe Dima" din Cluj, studiile începute la Conservatorul din Tokyo. Avea 19 ani.

Pentru ea, Angela Gheorghiu este un idol. I-a rămas încrustată în suflet și minte imaginea acesteia din 1994 de la Covent Garden, când BBC și-a modificat grila de programe, înlocuind emisiunea Top Gear cu Traviata în care o româncă interpreta rolul Violettei Valery. În acea seară Angela Gheorghiu a obținut consacrarea mondială.

Ato Sumi nu poate înțelege atitudinea românilor față de ei înșiși, față de propriile valori, pe care ea, o asiatică, le privește cu mare respect:

"Știi care e cel mai trist moment care apare de fiecare dată în discuțiile cu românii? Și sunt mai ales tineri care mă întrebă de ce am venit în țara asta, despre care îmi spun că e așa cum e, în opoziție cu Japonia, care e dezvoltată, civilizată, blablabla.

E cea mai dură întrebare: de ce am venit în România, țara pe care, paradoxal, mulți dintre voi se pare că o detestați?

Inversez mereu rolurile și mă întreb cum ar fi ca eu să vorbesc despre țara mea în termenii ăștia. Trist, cu adevărat trist. Ar însemna să n-am respect pentru casa mea, pentru familia mea.

Iar voi n-ar trebui să aveți niciun complex. Uite, în domeniul meu, opera, aveți talent cu carul, oooioioioioi.

În fiecare teatru mare din lume sunt români. Metropolitan, Viena, Berlin, Roma. Reprezentați vârful în acest domeniu, alături de bulgari, ruși, italieni. Nu exagerez cu nimic. Și asta mă enervează, că nu știți ce aveți, ce minune...

Cu făcutul de lucruri împreună e mai greu la voi. Japonezii, dacă-și pun mintea să facă ceva împreună, poți fi sigur că vor realiza ceva genial. Dar să apară soliști niponi e mai greu, fiindcă suntem prea modești, prea închiși, prea nu știu cum.

La români, în schimb, mi se pare foarte greu să realizeze ceva împreună. Ziceți tot timpul: treaba lor! Și dați din mână. Eu nu pot să reacționez așa."

Acad. Ioan Aurel POP a ținut un discurs magistral la UBB despre distrugerea educației clasice și deprecierea istoriei, din care merită să cităm:

"Deprecierea istoriei ca disciplină s-a datorat în România unor cauze speciale, cum ar fi derapajele din timpul regimului comunist (când trecutul a fost parțial falsificat, glorificat, alb și imaculat etc.), exceselor naționaliste și protocroniste, denigrării românilor și trecutului lor după 1989 etc. După

Al Doilea Război Mondial, noi, românii, am trecut printr-o etapă proletcultistă și internaționalistă (când „lumina venea de la Răsărit” și trecutul nostru nu reprezenta nimic), până prin 1960-1965; prin una mai echilibrată, de recuperare a unor valori naționale, până prin 1975; prin una naționalist-comunistă, până în 1989 și prin una de marasm și incertitudine, de dezorientare și paradox, în ultimul sfert de secol. Pe de o parte, suntem atenționați de unii că istoria noastră începe la Tărtăria, la Cucuteni și la Gumelnița, românii fiind cel mai vechi și mai glorios popor din Europa, că suntem daci curați, de la care romanii ar fi învățat latinește; pe de alta, ni se spune de către alții că nu am fost capabili de nimic de-a lungul vremii, că am fost o masă amorfă, că nu avem valori competitive, că toți istoricii noștri au cultivat nu realități, ci mituri naționaliste rușinoase, că nu suntem nici măcar români, că nu avem în trecut momente referință, că marile personalități ne sunt toate mici, că Eminescu a fost xenofob, iar Coșbuc minor, că Ziua Națională este o eroare etc. Nu este de mirare că, mișcându-ne în acest cadru, am ajuns cu istoria noastră de ocară, că disciplina este pusă sub semnul întrebării, iar slujitorii săi blamați.

Pentru remedierea răului, până se mai poate, trebuie, între altele, ca istoria să rămână o formă de cunoaștere apreciată, respectată și prețuită și, în primul rând, studiată. De aceea, istoria trebuie să aibă, ca disciplină școlară, la toate clasele și profilurile, cel puțin câte două ore pe săptămână. Cei care sunt datori să facă cercetarea trecutului sunt istoricii, singurii care au capacitatea să ajungă la izvoare, să extragă din ele adevărul (parțial) și să-l explice publicului. Amatorii de istorie – ingineri, medici, artiști etc. – să fie liberi să se pronunțe despre trecut, să scrie despre trecut, dar să-și recunoască amatorismul, să precizeze caracterul de eseu, de povestire, de impresie al produselor lor. Nici eu, ca istoric, dacă scriu despre medicină sau despre chimie, nu mă pot da drept medic ori chimist! Credibilitatea unui domeniu o asigură exclusiv specialiștii, cei care au fost pregătiți anume să studieze acel domeniu. Și nici dintre specialiști, un contemporaneist nu e bine să se pronunțe științific despre antichitate sau epoca medievală, după cum un medic orelist nu poate lucra la ortopedie, nici un anestezist nu va fi lăsat să opereze.

Menirea acestui congres (*Congresul Istoricilor Romani*, Cluj, Universitatea Babeș-Bolyai, 25-28 august 2016 – N. Red.) este, între altele, să contribuie la reșezare pe baze sigure a prestigiului istoriei ca formă de cunoaștere a vieții omenirii și poporului român, de revigorare a cercetării științifice în domeniu, de reconsiderare a statutului istoricului în societate și de asigurare a statutului de disciplină școlară a istoriei, la toate clasele [și] profilurile, în acord cu importanța cunoașterii istorice. Prin aceasta, nu dorim decât să reconferim ființelor și comunităților umane demnitatea, capacitatea de alegere și de judecată, discernământul și creativitatea, spre revigorarea idealurilor care au făcut posibilă lumea și care se bazează pe cunoaștere și pe cunoștințe, pe comparație și pe credință, pe dialog, pe dreptate și adevăr, toate acestea subsumate binelui individual și general. Un mare istoric francez, devenit martir – Marc Bloch – făcea în prima jumătate a secolului al XX-lea apologia pentru istorie și elogiul meseriei de istoric și a plătit cu viața pentru convingerile sale, pentru apărarea valorilor umanității. Nu mai dorim să plătim cu viața pentru a asigura perpetuarea valorilor umane, a marilor creații ale omenirii.”

Prin acordul 13361 din 10.10.2018, Primăria Carei aprobă dansurile populare maghiare organizate de Asociația „Nagykaroly es Videke”, la Monumentul Ostașului Român de la Carei. Ca fapt divers menționăm că asociația în cauză nu a depus cu acești tineri niciodată coroane de flori la Monumentul Ostașului Român nici de Ziua Armatei și nici de Ziua Națională deși primăria nu împiedică aceste gesturi.

Tineri participanți au urcat la data de 13 octombrie 2018 pe blocurile de piatră sculptate și reabilitate în 2014 cu 39 mii euro fără ca vreun echipaj de poliție să ia măsuri de ordine. Monumentul Ostașului Român este un monument de for public aflat pe lista monumentelor naționale.

<https://www.buletindecarei.ro/2018/10/tinerii-maghiari-din-carei-sarbatoresc-balul-strugurilor-pe-monumentul-ostasului-roman.html>

Același primar refuză alături de consilierii majoritari ai UDMR cererea asociațiunii ASTRA Carei de amplasare a unui catarg cu tricolor românesc pe domeniul public din Carei pe motiv că ar fi o provocare la adresa maghiarilor. „Nu provocați maghiarii,, a fost exprimarea sa din ședința din 27 aprilie 2018.

<https://www.buletindecarei.ro/2018/04/nu-provocati-maghiarii-spune-primarul-kovacs-ca-motivatie-la-refuzul-amplasarii-unui-catarg-romanesc-in-carei-presedintele-psd-carei-vrea-sa-isi-insuseasca-initiativa-astra-carei.html>

<https://www.buletindecarei.ro/2018/06/carei-municipiul-din-judetul-satu-mare-unde-primarul-si-consilierii-udmr-interzic-catarg-cu-drapel-romanesc.html>

Pe pagina oficială de socializare a instituției Primăria Carei apare imaginea clădirii primăriei FĂRĂ stema României și fără plăcile oficiale cu tricolor.

Același primar demnitar al statului român REFUZĂ dreptul consilierului municipal Ilie Ciută de a iniția un proiect de hotărâre pentru reabilitare soclu pe care stă bustul EROULUI NAȚIONAL AVRAM IANCU.

De pe fațada Primăriei Carei au fost date jos plăcile oficiale cu tricolor pentru a fi înlocuite cu unele întunecate, neoficiale, fără tricolor. Nicio instituție abilitată a statului român nu a luat încă măsuri la actul de sfidare al conducerii exclusiv UDMR a municipiului Carei.”

Periodic, Eminescu este atacat și terfelit în fel și chip, mai ales de către personaje de proveniență obscură. Cum ar fi de exemplu, în anul 2009, jurnalistul Cristian Tudor Popescu, care s-a întrebunțat în stilul său cvasicomunist pentru a-i contura lui Eminescu o imagine de ateu, anticeștin adică, rupt și diferit de români până într-acolo încât CTP-ul l-a definit drept neromân – ca și când românii ar fi ceva scârbos și grețos, definiție ce nu poate veni decât de la un personaj

antiromân. Problema este că acesta continuă s-o face, folosind epitete denigratoare la adresa românilor, de exemplu în plină pandemie CTP i-a jignit pe românii care mergeau la mare în anul 2020 insultându-i cu apelativul : PITECANTROPI.

”M-a surprins, însa, virulența campaniilor împotriva românilor purtate în Marea Britanie și în Germania, asociate și cu comentariile pe care unii oficiali europeni – în speță, ambasadorul Franței și, respectiv, al Germaniei la București, și mai mulți europarlamentari finlandezi – le-au făcut la adresa țării noastre. Am avut, de la bun început, sentimentul că se exagerează vizibil, poate pentru prima data, când se vorbește despre problemele pe care le cauzează cetățenii români. Că se trece de la probleme reale, care necesită soluții reale, la ostilitate, la probleme inventate și la un nivel de discuții politice mai degrabă visceral decât rațional.

Să separăm – deși nu am deloc convingerea că ele sunt separate – campania pe tema imigranților români de cea pe tema corupției în România, și să discutăm despre prima problemă.

Concret, la 1 ianuarie 2014 încetează măsurile tranzitorii pe piața muncii ale statelor membre la adresa României și a Bulgariei. Încetează pentru că așa spun normele europene, și pentru că așa e și normal să se întâmple, la șapte ani de la aderare: state puternice, ca Germania, Marea Britanie sau Olanda, au avut tot timpul să se pregătească pentru această nouă etapă a UE.

Dacă autoritățile britanice și germane n-ar fi lansat tot soiul de mesaje, mai mult sau mai puțin discrete, de „îngrijorare“ și n-ar fi evocat „măsuri“ și „reforme“, nici n-am fi observat că România și Bulgaria, dintre cele 27 de state membre, au avut parte de cea mai lungă perioadă de măsuri tranzitorii și că aceste măsuri au fost activate de cele mai multe state. Știu că suntem săraci, dar la fel de săraci au fost, când au aderat la Piața Comună, și grecii, portughezii, spaniolii sau irlandezii. Știu că am trecut printr-o dictatură, dar și grecii, portughezii sau spaniolii (ca să nu mai vorbim de statele baltice...) veneau după dictaturi mai scurte sau mai lungi, atunci când se alăturau Europei. Vreau, asadar, să spun că se pot cauta multe rațiuni mai mult sau mai puțin sustenabile pentru a justifica nejustificabilul: și anume, că România a fost întâmpinată cu neîncredere și cu măsuri pe care, dacă am fi fost mai puțin modesti, le-am fi putut califica drept vexatorii. Mai ales că șapte ani de funcționare în interiorul Uniunii Europene au demonstrat că România este departe de a fi statul-problemă al acesteia.

Practic, în afara infractionalității provocate de unii cetățeni de-ai noștri în unele state membre, nici una dintre problemele interne ale României nu a afectat UE. Corupția românească nu a infestat Europa, care își are, ca să parafrazez un clasic, corupții ei. Nu a fost nevoie de baronii români, de exemplu, ca bancile elveteze să anunțe că nu mai accepta deschideri de conturi de către cetățenii germani decât dacă aceștia prezintă dovada că și-au plătit taxele la ei acasă. Condamnarea lui Adrian Năstase nu l-a împiedicat pe un fost ministru francez al Bugetului să mintă cu nerusinare, în Adunarea Națională, că nu are un cont nedeclarat în străinătate, cont pe care în cele din urmă îl va recunoaște. Nu mogulii României au determinat-o pe Angela Merkel să ceară bancilor din

Lichtenstein lista oficialilor germani care aveau conturi nedeclarate (si nefiscalizate) în aceasta tara. Iar între cele 200 de nume de pe lista primita de dna Merkel nu se aflau nici Dinu Patriciu, nici Dan Voiculescu, nici macar Adrieian Videanu, ci numai cetateni germani, italieni si alti vest-europeni.

Nu România, apoi, a provocat criza economica si financiara prin care trece astazi continentul. României nu i s-a permis, ca Greciei înainte de 2008, sa joace pe pietele financiare prin fonduri suverane si sa raporteze câstigurile virtuale drept câstigi reale în PIB. Nici nu i s-a permis, cum li s-a permis bancilor irlandeze, britanice si olandeze, sa speculeze pe piata subprime din SUA, si astfel sa importe criza din America în Europa.

România, deocamdata, ramâne un creditor net al UE. Quantumul contributiei noastre la bugetul comun al Uniunii, timp de sapte ani, depaseste sumele nerambursabile prelevate de la acelasi buget, în ciuda cresterii absorbtiei de fonduri din ultimul timp. Nu e un merit al nostru faptul ca nu atragem suficiente fonduri, de acord. Am putea discuta asupra cauzelor, care nu sunt întotdeauna de aflat la Bucuresti: chiar ma gândesc sa solicit autoritatilor noastre o evaluare a proiectelor eligibile care sunt blocate sau amânate nejustificat de Bruxelles, sub diferite pretexte. Oricum, chiar daca este vina noastra ca nu atragem fonduri nerambursabile, aceasta nu produce nici un fel de pagube Germaniei sau Olandei.

Ramâne problema infractionalitatii. Întrebarea nu este: cât e de grava aceasta infractionalitate? Întrebarea este daca state ca Marea Britanie, Germania sau Finlanda au dreptul sa arunce în spinarea României povara infractionalitatii cetatenilor români aflati pe teritoriul lor.

Iar aici trebuie sa le spunem franc partenerilor nostri: singurele state care au, eventual, dreptul sa deschida discutii pe aceasta tema sunt cele care au ridicat deja restrictiile de pe piata muncii sau nu le-au activat niciodata. Pentru ca, din momentul în care restrângi accesul pe piata muncii, prezenta cetatenilor europeni pe teritoriul tau este o problema de libera circulatie. Care nu poate fi restrictionata de statele de origine. Responsabilitatea pentru faptele pe care le comit pe teritoriul altor state revine acestor state, nu statelor de origine, care nu au nici un mijloc de a exercita vreo jurisdictie în afara teritoriului national.

În locul criticilor generice la adresa României sau a campaniilor de presa, ar fi fost, fireste, mai utila instalarea unor mecanisme de cooperare cu Politia Româna: Italia si Franta au dezvoltat acest sistem, iar rezultatele sunt satisfacatoare. Sau s-ar fi putut propune o norma europeana, prin care justitia din statele membre sa fie capabila sa pronunte pedepse care sa restrângă libertatea de circulatie a anumitor categorii de infractori. Mai ales ca România nu se opune repatrierii cetatenilor sai care încalca regulile liberei circulatii, si nici nu permite iesirea din tara a infractorilor care trebuie sa isi exercite pedeapsa în închisoare. Dar mai mult decât atât nu poate face, pentru ca nu se poate face.

Si se mai pune si problema costurilor. Nu se stie, de pilda, cât ne costa, în cifre concrete, refuzul nejustificat al primirii în Spatiul Schengen: nimeni nu a calculat câti investitori sunt alungati de cozile la controlul pasaportului si câti sunt convinsi sa nu mai vina în România, pentru simplul fapt ca Germania, Franta, Olanda sau Finlanda au impresia ca, vorba unui istoric contemporan, România e altfel. Un fapt este, totusi, sigur: retragerea uzinei firmei finlandeze Nokia de la Jucu a provocat României mai multe pagube decât pagubele provocate Finlandei de toata infractionalitatea româneasca de pe teritoriul ei. S-au facut investitii de infrastructura masive, s-au început afaceri, oamenii angajati au facut credite, dupa care firma finlandeza s-a retras, lasând autoritatilor române povara tuturor acestor probleme. Nimeni în România nu s-a gândit sa faca din Finlanda (sau din firma Nokia) un inamic public, asa cum a facut Finlanda cu noi.

De altfel, Marea Britanie, Franta sau Olanda sunt deja pline de imigranti provenind din tari non-UE. Oameni care, în mod clar, au venit în aceste tari doar pentru motive economice, si fara nici un drept provenind din niste obligatii ale UE fata de statul de unde au emigrat ei. Oameni pentru care avem toata compasiunea, dar care nu au nici pregatirea necesara, nici o etica a muncii de tip occidental, si care – dupa cum se poate vedea cu ochiul liber la Londra sau la Paris – îngroasa rândurile somerilor, traiesc la marginea societatii, dezvoltând adesea ideologii anti-occidentale. Atentatele teroriste de la Madrid sau de la Londra nu au fost facute de români. Dimpotriva, românii au fost, în primul dintre ele, victime, ca si spaniolii: si unii, si altii se duceau la munca.

Finalmente, cred ca trebuie sa ne modificam, atât la nivel de stat, cât si la nivel individual, atitudinea fata de asemenea comportamente politice ale partenerilor nostri. Ele, aceste comportamente, sunt antieuropene. Nu avem de ce sa ne fie rusine, câta vreme oferim celorlalte 26 de state membre privilegii pe piata noastra (cu pretul concurentei la adresa propriei noastre economii) si ne platim corect contributiile. E momentul sa ne îndreptam coloana vertebrala, sa fim sensibili la acele propuneri ale partenerilor nostri care sunt rezonabile si se înscriu în cadrul normelor europene, si sa respingem antiromânismul visceral. Reactionând prin intermediul instrumentelor europene.

Nu câstigam nimic daca acceptam, fara probe reale, conditia de corupti sau de infractori de serviciu ai Europei. Dimpotriva, pe principiul actiunii si reactiunii, se va dezvolta în România un sentiment antieuropean cu totul contraproductiv.” – REVISTACULTURA.RO - Fără prejudecăți, despre antiromânism, 18.04.2013

Românism versus antiromânism. Tu ce simți când auzi cuvântul “România”? – Toni Tohăneanu (11 februarie 2013 – dreptitate.net)

De o vreme românul a devenit mai rușinos ca o fată mare când e cazul să repete răspicat tuturor că România “e stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil”. Aceasta n-ar fi o mare problemă atâta vreme cât toți respectă acest prim articol al Constituției României.

Nimeni nu-i obligat să-i iubescă pe români sau să mimeze atașamentul nețărmurit față de România. Dar a milita pentru separatismul pe criterii etnice și dezmembrarea teritorială a statului reprezintă nu doar o faptă condamnabilă, ci și un simptom al unei stări care poate naște tragedii colective și monstruoziități precum epurarea etnică. Exact idei precum cele ale unui Horty sau Hitler!

Mai există încă bătrâni care pot evoca barbaria ocupației hortyste în Ardealul de Nord-Vest sau atrocitățile comise la răpirea Basarabiei de către armatele bolșevice, în 1940. Acestea sunt istorie, poate obiecta careva! Dar la fel credeau și românii de la 1939 despre tragediile trecutului, neștiind ce-i paște. Cineva spunea: “singurul lucru pe care l-am învățat la istorie a fost că istoria se repetă”.

România Mare a fost produsul a trei factori: conjunctura externă favorabilă, voința poporului (confirmată prin imense sacrificii) și o clasă politică de elită, mânăta de un crez patriotic. Nici acum, la două decenii de la destrămarea URSS-ului, România nu poate năzui la o legitimă reunificare după modelul german. Ba mai mult, statul român manifestă o neputință cronică în sancționarea faptelor și declarațiilor ce-i pun la îndoială legitimitatea și integritatea teritorială.

Adesea, declarațiile antiromânești, insultătoare și șovine, reprezintă manifestări ale unei uri viscerale, cronice, împotriva românilor și a tot ceea ce este românesc!

Toleranți sau doar pasivi?

Mai deunăzi aflu că a fost vandalizat drapelul românesc în plin centrul unui municipiu din secuime. De ani de zile presa ne tot înștiințează că primarii anumitor localități din inima României refuză cu obstinație să poarte eșarfa tricoloră la solemnități, așa cum prevede Legea 215/2001 privind administrația publică locală sau să participe la celebrarea Zilei Naționale.

Am ajuns să nu mai fim mirați că de pe clădirile unor instituții publice este îndepărtat tricolorul românesc, fiind arborate fie stindarde ale unor organizații cu caracter revanșard-extremist, fie drapelul unui stat străin. Toleranța are o limită... Iar această limită este chiar legea!

Din capul locului se poate spune că acestea nu sunt semne bune. Atunci când boala antiromânismului capătă accente epidemice, apar orori de felul celor pe care memoria colectivă ni le readuce cu tristețe în amintire.

La 1940 au fost masacrate sate întregi. N-a fost cruțat nici pruncul aflat la sânul mamei sale și nici pașnicul bătrân înconvoiat de vreme. Nimeni nu poate evoca astfel de imagini fără să se cutremure. Și totuși ele au fost săvârșite de semeni de-ai noștri. Succesorii lor murdăresc astăzi zidurile cu slogani antiromânești, așteptând prilejul pentru fapte mai mari!

Actualmente, antiromânismul ca atare nu-i o infracțiune. El intră în conținutul unor infracțiuni doar atunci când provoacă efecte grave, cu pierderi de vieți omenești sau când atentează la

siguranța națională. În criminologie se spune că este mai ușor să previi fenomenul infracțional decât să repari... ireparabilul!

Și minoritaru-i tot român!

Oricine știe că, de-a lungul secolelor, românul a fost destul de primitiv. Astăzi ne bucurăm să conviețuim cu nu mai puțin de 18 minorități naționale, cărora li se acordă dreptul de a-și conserva propria identitate. Un ungar, un tătar ori un lipovean pot fi la fel de cumsecade și de atașați României precum cei mai buni dintre români!

Multă lume nu realizează un lucru: fără acești minoritari România n-ar fi întreagă. Ei au nu doar o cetățenie română, cu toate avantajele și dezavantajele sale, dar fac, literalmente, parte integrantă din națiunea română, înțeleasă nu în sens etnic ci în sens civic.

Este firesc ca fiecare grup etnic să fie ajutat să-și păstreze limba și tradițiile. Dar între granițele noastre naționale nu încap alt stat în afară de România. Acest lucru ar trebui să-l înțeleagă fiecare locuitor al țării! Societatea de azi pune numeroase și grave probleme, ca de pildă criza economico-financiară, pentru rezolvarea cărora poate fi folosit orice surplus de energie, astăzi irosit în vise legate de un trecut imperial.

Domnilor, vă deranjează tricolorul?

Vinovați pentru tensiunile interetnice nu sunt doar anumiți cetățeni cu porniri primitive care, la un moment dat, se angrenează în violențe. Autorii morali sunt politicienii care instigă sau susțin în taină astfel de acțiuni, în vreme ce, de ochii lumii, se declară dornici de dialog, toleranți și democrați.

Încurajați de lipsa de fermitate a autorităților îndrituite, unii se dedau chiar la afirmații radicale fățișe, instigând la încălcarea primului articol din legea fundamentală sau punându-l la îndoială.

Faptelor petrecute la sfârșitul lunii ianuarie, prin care a fost deteriorat drapelul național, nu li se poate răspunde decât prin identificarea făptuitorilor și aplicarea prevederilor legale.

Cu privire la actele de această natură art. 236 C.P. prevede că:

- orice manifestare prin care se exprimă dispreț pentru însemnele României se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani;
- manifestarea prin care se exprimă dispreț pentru emblemele sau semnele de care se folosesc autoritățile se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Cum mulțumim țării-mamă? O ponegrim!

Din nefericire și spre deosebire de alte state, ce știu să-și apere prestigiul și în afara teritoriului național, legiuitorii noștri au dezincriminat faptele la care se dedau unii intelectuali dornici să șocheze, încurajați de o teorie anapoda cum că iubirea de patrie nu mai e trendy.

Despre români și România s-au scris, pe teritoriul țării și sub pretextul libertății de exprimare, rânduri mai imunde decât noroiul drumurilor de țară. Cuvinte care dacă ar fi fost adresate altor state sau popoare ar fi atras numaidecât eticheta de “persona non grata”. Românul a ajuns să fie insultat și umilit în propria-i țară!

Până în 2006 (odată cu modificarea Codului Penal prin Legea 278) exista articolul 236 ind. 1 (azi abrogat din obscure considerente). Prin el se pedepsea cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani orice manifestare publică săvârșită cu intenția de a defăima țara sau națiunea română.

Acum fiecare poate spune ce vrea despre oricine... Ba nu chiar despre oricine! Doar despre noi, românii!

Suntem noi altfel? Ce ne face pe noi români, de fapt?

Ne este dat să auzim afirmații de tip “românii sunt descurcăreți dar cam leneși” sau “nordicii sunt harnici dar lipsiți de imaginație” etc. În afara faptului că sunt inexacte, generalizările cu privire la o etnie sau o națiune dovedesc și o gândire critică destul de puțin dezvoltată, deoarece:

- nimeni n-a evaluat fiecare cetățean în parte pentru ca apoi să se facă o medie a nivelului de inteligență, onestitate, hărnicie al vreunui popor;
- nimeni nu poate face, pe baze științifice, comparații generalizatoare între rase sau etnii. Fiecare om e unic și în virtutea apartenenței sale la specia umană are dreptul să fie acceptat așa cum este, exceptând cazul în care manifestă comportamente antisociale;
- actualmente nu există nicio națiune pură. Marile migrații au generat un extins metisaj între popoarele Asiei și Europei. Iar teritoriul românesc n-a făcut excepție!

Rezultatul? Singurul criteriu valabil prin care se diferențiază neamul nostru de popoarele din jur rămâne limba română, de o excepțională unitate. Ea permite unui locuitor din Cernăuți sau Soroca să se înțeleagă perfect cu unul din Arad, din Cadrilater sau din Banatul sârbesc.

Deși vitregiile istoriei au făcut ca nu toți românii să se regăsească între hotarele aceluiași stat, România a fost și a rămas un factor de stabilitate în zonă!

Patriotism ≠ xenofobie

Antiromânismul e la fel de primejdios ca rasismul, șovinismul, iredentismul sau xenofobia! Cum spuneam, antiromânismul declarativ e un prim simptom al unor posibile evoluții politice îngrijorătoare. În forma sa activă, acută, favorizată de un context propice, antiromânismul se va concretiza previzibil în acțiuni agresive, îndreptate contra ordinii constituționale și a siguranței naționale.

Cine va suferi? Fiecare român, indiferent de etnie!

Codul penal sancționează sever fapte precum încercarea de a schimba orânduirea constituțională, subminarea puterii de stat sau complotul:

-se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani întreprinderea oricărei acțiuni pentru schimbarea prin violență a ordinii constituționale sau a caracterului național, suveran, independent, unitar și indivizibil al statului român;

-se pedepsește cu detenție pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani inițierea sau constituirea unei grupări în scopul săvârșirii vreunui dintre infracțiunile contra siguranței statului ori sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asociații;

-acțiunea armată de natură să slăbească puterea de stat se pedepsește cu detenție pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani. Orice alte acțiuni violente săvârșite de mai multe persoane împreună, de natură să atragă aceleași urmări, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Românismul sau dragostea față de neam și patrie este un sentiment peren, similar iubirii față de familie și prieteni. În marea familie națională trecutul și viitorul unei existențe umane se împletesc armonios cu alte destine individuale înrudite.

Sentimentul patriotic veritabil nu va aduce pentru ceilalți suferințe și persecuții pe criterii etnice. Pentru că omul mânat de patriotism și bune intenții înțelege empatic că și vecinul său are același sentimente pentru nația sa. Oare putem condamna pe cineva că-și iubește familia?... Tot așa e și cu patria!”

Prezenta inițiativă legislativă se impune a fi adoptată având în vedere discriminările și jignirile la care sunt supuși românii atât în străinătate, cât și pe plan național, atât de către străinii care ne vizitează, cât, mai ales, de minorități sau chiar de către români lipsiți de orice normă de civilizație și respect la adresa României și a cetățenilor români. Evident că aceste comportamente se datorează și lipsei de educație școlară, incultură, lipsa unei pregătiri școlare adecvate, patriotice, care a dus atât la neacordarea importanței lecțiilor de limbă română, dar și de istorie, culminând cu propuneri de comasare a istoriei cu geografia, lipsa impunerii reale a unei obligativități a cunoașterii limbii române de către cetățenii României, fiind mai importante lecțiile de limbă

maternă a minorităților, ceea ce a dus la prăpăstii etnice și afectarea unor regiuni în care minoritățile refuză să învețe limba română, evident neputându-se nici măcar angaja din cauza acestei deficiențe majore. Din cauza acțiunilor antiromânești ale politicului, am ajuns să apreciem mai mult străinii și să ne marginalizăm cetățenii, să acordăm credibilitate și întâietate străinilor, ducând în derizoriu tot ceea ce înseamnă cultura și istoria, identitatea și ancestralitatea românilor, aceștia fiind considerați inferiori ca rasă și cetățeni europeni, chiar cetățeni de mâna a doua atât de străini, cât și de unii conaționali. Și nu de ieri de azi. În contextul adoptării legii antisemitismului nr. 157/2018 și a legii antițigănistului nr. 2/2021, este inacceptabil să nu adoptăm o lege a antiromânsimului, când din ce în ce mai multe acțiuni sunt îndreptate împotriva poporului român, limbii române, României, ajungând să avem păreri depreciative la adresa noastră ca popor, deși istoria ne arată că ar trebui să fim unii dintre cei mai mândri din lume, așa cum am arătat în prezenta expunere de motive.

Inițiator,

Senator Diana Iovanovici-Șoșoacă

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO